

KONDOR VILMOS

BŰNÖS BUDAPEST

Open Books

Prológus

A fiatal, nyúlánk lány bizonytalan léptekkel ment a vízbe vezető lépcsőhöz.

A fiatal leányt senki sem látta odalépni a vízbe vezető lépcsőhöz. A tanúk...

Körbenézett, rajta kívül csak pár alak volt az uszodában. A bal oldali lelátó sarkában egy öreg nő bugyolálta be magát alaposan törülközőjébe, az egyik kabinos halkán surrant ki a férfizuhanyzóhoz vezető ajtón. Hangos beszélgetés zaja szűrődött be, ahogyan az ajtót kinyitotta, ám csak egy pillanatra. Egy középkorú férfi az úszósapkájával küzdött már egy ideje csendben a jobb oldali lelátó alsó sorában, de nem tudta úgy feltenni, hogy ne lógjon ki legalább egyfürtnyi haj alóla.

...egybehangzó állítása szerint viselkedésében semmi szokatlan nem volt. Annyit e helyütt kell megjegyeznünk, hogy özv. Goldbach Elemérnek sajtóbevallása szerint sem a hallása, sem a látása nem az igazi. Jana István...

A lány alig észrevehetően megtántorodott. A mozdulat éppen elég lett volna ahhoz, hogy az úszómester odalépjen hozzá, csakhogy éppen az úszómester volt az, aki a zuhanyzóban nagy hanggal ecsetelte a magyar vízilabdacsapat aznapi edzésének részleteit az érdeklődőknek. A lány hosszú ujjai körbefonták az acélrudat, körme elfehéredett. Elegáns fürdőruhája remekül simult ruganyos testére, különösen hosszú lábát emelte ki. Kapaszkodott az acélkorlátba, bámulta maga előtt a túlfolyó rácsozatát. Az enyhén klórszagú és valószínűtlenül kék vizet hirtelen egy cseppnyi vörös folyadék szennyezte be. Az áramlás hamar elmosta magával. Az idős asszony és az úszósapkás férfi akkor sem vette volna észre, ha éppen odapillantanak, olyan gyorsan történt az egész. A lány az orra elé tartotta kezét. Még egy csöpp bugygyant ki a kézfejére. A vér, akár a nehéz, olajos bor, lassan terült el halvány bőrén. A lány csak bámulta a vércseppet, de nem értette. Felkapta a fejét, és benézett a mennyezet lámpasorába. Úgy érezte, a fény megvakítja, annyira erősnek látta, hogy szeme elé kapta kezét, mert attól rettegett, hogy kifolyik.

...úszómester eskü alatt vallotta, hogy csak egy pillanatra lépett ki a mosdóba, nem lehetett ott egy percnél tovább, és ő csak a medence felé látta közeledni a leányt. Kántor Benő magánhivatalnok is azt közölte, hogy ő valóban látta a leányt a víz szélén, egy pillanatra meg is nézte magának,

olyan vonzónak találta, de aztán gondolatai elkalandoztak, és mire legközelebb odapillantott...

Fel akarta idézni, mit keres ott, mi a fenét keres pont ott és pont akkor, hiszen a színházban kellene lennie, de képtelen volt rá. Kutatott az agyában, ám csak egybenyíló köröket talált, tépett szélű foszlányokat, melyek akár emlékek is lehetek volna, de még ebben sem volt biztos. Ahogy abban sem, mi az sötét folt a kezén. Esne az eső? Idebent? És pont csak egy vagy két cseppnyi? És az is a keze fejére? Lepillantott az uszoda tükörsima vizére. Nézte, csak nézte a vizet, ám hirtelen éktelen ordítást hallott. Mintha egy oroszlán üvöltött volna, amelynek lándzsát vágta a marjába. Felkapta a fejét, rémülten körbenézett. Az idős nő már elpakolta a holmiját, és a *8 Órai Ujságot* lapozta végtelen lassúsággal, a fürdősapkás férfi pedig kezébe temetett arccal ült a lelátón. Ők nem hallották. Akkor ők is benne vannak? Biztosan benne vannak, benne kell lenniük, lehetetlen, hogy nem hallották az üvöltést, amelyet rögtön egy újabb követett, aztán tűzkarikák gyúltak a vízen, vidáman pattogtak, akár egy cirkuszi artista kezében, egyre csak táncoltak a tükörsima vízfelszínen, hol közeledtek, hol távolodtak, a lány rettegve és megbabonázva bámulta a köröket. Közben az üvöltést egy másik követte, de gyorsan elhalt, s helyét átvette egy mélyről feltörő sóhaj. A lány el sem tudta képzelni, ki sóhajthat ekkorát, és miért. Hiszen ez egy uszoda,

a Császár fürdő. Várjunk csak, az nem lehet, hiszen azt... De végiggondolni már nem tudta, ahogy arra sem emlékezett, melyik uszodában van, mert a körök ott táncoltak előtte, egyre fenyegetőbben és egyre hívogatóbban. Pörgésük felgyorsult, az üvöltés állandósult, egyre magasabb hangon, és a lány rémülten kapta füléhez a kezét. Kézfején időközben nagyobb lett a sűrűn folyó, barnásfekete folt. A víz a rácson keresztül még elmosta a vért, de a vörös folyadék lassan elkezdett befelé szívárogni. Ahogy a lány a füléhez kapta kezét, szeme hirtelen fennakadt, nyúlánk testét görcs rántotta össze, keze lehullott, orrából ömleni kezdett a vér, és előrebukott. Estében fejét beverte az acélkorlátba, így ha nem vesztette volna el pár másodperccel korábban az eszméletét, akkor most bizonyosan.

Az idős asszony és a fürdősapkás férfi ebből mit sem hallottak. A lány a medence oldalánál feküdt, jobb lába szinte teljesen belelógott a vízbe, bal lába térdig víz alatt volt. Ha testét nem rántja össze egy újabb görcs, akkor ott találják meg, de a hirtelen mozdulattól lassan belecsúszott a vízbe. Nem érezte, ahogy a víz fokozatosan elönti a tüdejét. Párszor belelégzett még, öntudatlanságában öklendezett, a hányás és a levegő elhagyta testét, a felszínre buborékok pattantak, a teste pedig lassan süllyedni kezdett. Karja és lába élettelenül lebegett, feje félrefordult, az orrából szivárgott a vér, de már nem sokáig, mert a szíve leállt, így nem pumpálhatta tovább a vért,

amely úgy oldódott fel a vízben, akár egy cseppnyi tej az erős reggeli feketében. Először a mellkasa huppant puhán a medence alját borító csempén, aztán a medencecsontja, végül szinte egyszerre a feje, a keze és a lába. Teste ellazult, nyoma sem volt már benne rángatózásnak, feje lassan, nagyon lassan visszapatant a csempéről, aztán oldalra fordult, karja és lába kinyúlt, egyedül hosszú haja kavargott a vízforgató berendezés keltette szelíd áramlatban.

...már semmit sem látott. Kántor szó szerint ezt közölte a rendőrökkel: „Azt hittem, beleugrott a vízbe, olyan gyorsan tűnt el, de nem hallottam csobbanást, és nem láttam semmiféle fodrozódást a vízen.” A Magyar Királyi Államrendőrség detektívjei a helyszíni kihallgatás után elengedték a két tanút. Jana úszómester azt vallotta, hogy semmi szokatlant nem vett észre. Az uszodában akkor már sötét volt, takarékosági okból ugyanis az úszóközönség csekély érdeklődése esetén kevesebb lámpát égetnek. A vízen semmi gyanúsat nem látott, és pár perc elteltével figyelmeztette az ott tartózkodó özv. Goldbach Elemérné és Kántor Benőt, hogy távozzanak. Ekkor vette észre a gazdátlan törülközőt, és jutott eszébe a fiatal leány. Pusztá meg szokásból nézte meg a medencét, amelynek alján megpillantotta az élettelen testet. Azonnal a vízbe vetette magát, partra húzta a leányt, és megpróbálta újra-